

LO POM DE FLORS

DEDICAT

als concurrents al concert que dona la Societat de aquest nom en lo
CENTRO SANJUSTENSE
en celebrat de la Festa Major

PROGRAMA

Juan Cristóbal
CORO: LO POM DE FLORS

Director

Francesch Rada
ORQUESTA DEL SR. ESCALAS

Director

1. ^{er} Pastorel·la catalana.	<i>Lo pom de Flors..</i>	de Clavé.
2. ^{on} Sinfonia..	<i>Jenny</i>	de Escalas.
3. ^{er} Coro descriptiu.	<i>Pel Juny la fals al puny.</i>	de Clavé.
4. ^{art} Vals <i>Pizzicatto</i> (corda sola) y andante, de violoncello..	<i>La Muretta.</i>	de García
5. ^{na} Cantata..	<i>A la missa catalana.</i>	de Ribera.

SEGONA PART

1. ^{er} Coro..	<i>Invocacion á Euterpe..</i>	de Clavé.
2. ^{on} Fantasia de clarinet.	<i>I Puritani</i> per lo Sr. Salvatori..	de Bellini
3. ^{er} Coro descriptiu..	<i>La Festa del Poble.</i>	de Cristiá.
4. ^{art} Concert de violoncello, per lo Sr. Garot.	—	—
5. ^{na} Rigodon bélich.	<i>Los nets dels Almugávers.</i>	de Clavé.

LO POM DE FLORS

Als que 'ns honran animantnos ab la seva presència, salut.

Per quinta volta vos oferim lo POM DE FLORS que anyalment recullim pera presentávoslo en aquesta bella ocasió en que reunits com família que s'estima celebrem la festa major de nostra volguda encontrada.

No hi ha ditxa com la de poder refermar ab noves probas de carinyo i'amistat que 'ns atrau ó 'l parentiu que 'ns enllassa los uns al altres, y no hi ha al mateix temps alegría major que poder encabir dintre cor noves coneixensas y nous afectes.

Aixís com quan un vé d'un llarch viatge tot lo seu afany es estrenger en agrados encaixada la mà dels que 's quedaren, aixís nosaltres en nostra artística reunió anyal nos congratulém de tornar á veure las mateixas caras rialleras que l'any passat nos honraren.

Pero es innegable que en tots hi ha hagut mudansa.

Los jays tenen nous cabells blancs que 'ls fan més respectables; los pares, estan més curllits en lo treball, que aumenta la

hermosura ab los nous atractius que en temps las hi ha imprés y las que eran novyas joganeras s'han tornat joves que comensan á tenir esguards de foch y rialletas de mel.

A tots vos saludém, á tots vos doném la nostra benvinguda, y á tots vos pregám per últim, que tributeu un aplauso, no á nostres esforços ó mérits si alguns nos trobeu, sino al mestre immortal; al autor de las bellas cansons que fa cinch anys nos fém sentir y que tenen la màgica de reunirnos en aqueix lloch, olvidant la rudesas del treball y nudrint l'esperit ab las agradós armonías de la música catalana que 'ns ha deixat En Joseph Anselm Clavé, inolvidable autor de LO POM DE FLORS.

LO FORASTER

Heus aquí un personatge que no hi ha lupte que tots un dia ó altre l'havém representat.

Aixís com hi ha un refrá que diu: «no puch dir d'aquesta aygua no beuré», de la mateixa manera havém de admetre lo nou que ara se 'm ocorra de: «Ningú pot dir no ull ser en cap casa foraster.»

L'esser foraster, si fos un ofici, sería de més divertit que s'ha conegut, perque generalment aquets personatjes no surten més que per las festas majors, especie de caragols que 's deixan veure quan senten humitat del ví de cent anys enrera.

Jo conech gent que s'ols pe'ls forasters en la festa, perque lo que ells diuhen: Si alegría no 's comunica, ja no hi ha tal alegría, puig com lo cor es expansiu necessita desfogarse.

En cambi, altres murmuran perque no més los hi portan gasto y feyna que se ho podrian ben estalviar.

Si l'foraster tingués ocasió de ferse càrrech d'aquets judicis diferents de segur que s'ixaría de serho, y no 's mouría de casa; pero com que desde que s'imposa la obligació d'acceptar lo convit fet ab més ó menos desprendiment, ja no té un moment de lucidesa pera pensar en los judicis exposats, puja al tren, baixa á la estació, y 's presenta á la casa, ahont lo reben ab verdadera sorpresa, perque així de

indiar de la porta de la casa ahont se dirigeix, comensan las angunias de tots: dels amichs per obsequiarlo y d'ell en no voler deixarse obsequiar.

Si hagués d'admetre tot lo que li ofereixen y fins li presentan al davant, de segur que la festa major li causaría una malaltia seria; y no 's creguin, alguns n'hi ha que ho han resistit, pero aquets sí que son verdaderament los que deshonran la professió de foraster, puig aquest personatge algunas vegadas degenera en gorrero.

Veurán donchs que mentres lo foraster beu y menja y fuma, los del poble s'abstemén, y se 'l guaytan rihent y li fan repetir una y duas y tres vegadas, y eixint d'una casa 'l portan á l'altra, ahont fá nova beguda, y sinó al café, que en semblans dias bull á tothora; avuy fins á la d'ofici, puig ab las ideas d'ara hi ha molta gent que 'n prescindeix.

Lo foraster en una festa major, y aixó acaba de donalshi *agallas*, té tots los drets que tenia lo senyor feudal sobre 'ls seus vassalls.

la taula se li reserva ó se li fá sempre

lo millor plat, y se 'l serveix primer que amo de casa; en lo café no paga may; en l'iglesia pot seure á qualsevol banch, encara que sia de propietat; en las salas y en velats pot entrarhi com *D. Pedro* por casa y ballar ab qui millor-li plagui; en es un reyetó.

Aixó ja es bonich' y fins passador per casa quan lo foraster s' acontenta presentantshi sol ó ab la senyora; pero jo 'n coneixech que fins hi han portat forasters petits dida y nyinyera, y al cap de vall hasta algun conegut.

De totes las cosas se 'n fá de més y de ménos. Jo estich molt content quan á casa venen los parents ó amichs de fora y 'ls de sequio y 'm desentranjo per tenirlos satisfets, porque 'm penso que també fan mateix quan me tenen entre ells. Pero aixó á abusar, hi ha molta diferencia.

Y no 's pensin, avuy s' ha establert una nova moda que acaba de propagar lo desenrotlló dels forasters. Las rebaixas en preu dels ferro-carrils y 'ls billets d'ana y tornada, que com que 's paga al pé drels, resulta: que al venir no s' han treure cap diner de la butxaca, lo que acaba per ferlos creure que també 'ls portan franch. Y aixó es una sort; porque pots

Teniu l' iglesia guarnida,
noyas macas, bona orquesta,
coro afinat, goig sens mida;
sòls per venir á la festa.
Desitjo mil anys de vida.

Se que ab la sala envellada
ballareu molt satisfets;
qu' es l' orquesta acreditada
y per primera vegada
lo coro cantarà 'Ls Nets.

Y veyent que no 't sap mal
y que convidas ab gust
arribará molt puntual
á la festa de S. Just
l' amich

Fulan de Tal.

Q. Roig

QUINA VERGONYA!

—Que posaréu los ferros al foch?

—No, no. Afaitam y pentinam, puig, no
m' heu entretenime. A dos quarts marxa 'l
rexe y no faltan més que cinch minuts.

—Home; prou que sentirem lo soroll
de 'n passi per aquí al devant. Y, quina

senyalats.

Ja ho anirém pensant.

S. Alsina y Clos

CARTA

San Just 30 de Juliol.

Amich Fulano de Tal:

Lo 7 d' Agost, si Déu ho vol,
fém la gran festa: no cal
que l' alabi poch ni molt.

—Si vols, vina xano, xano.

Tú, ja saps la costum nostra;
jo ab paraulas may m' explano,
pero ab fets, ja has vist la mostra
del teu gran amich

Sotano

RESPOSTA

Agost 4, Barcelona.

Amich Sotano: He comprés
que lo que més fama us dona,
es que may estalvieu res
per doná una festa bona.

—Ja veuras, son manias. A mi donam
una bona balladora, la catifa nova, y uns
bons iautins pe'l vals de socis, y deixam
anar.

—Que hi tens la xicoteta?

—No 'ho sé si arribará á serho. L' any
passat per la festa major de Sans vaig pa-
llarhi tota la nit, y várem quedar pera tro-
barnos avuy al Cassino. Es molt bonica,
noy, ¿Si la veyas?...

—Y vols dir que se 'n recordará, Peret?

—¿Ira que ja fa un any!

—¿No m' en recordo? Entre-mitj de
deu mil la coneixeria.

Aixis anava conversant en Peret ab lo
padri barber, quan d' un' plagat, al sentir
lo trinch dels cascabells, s' aixeca de la
poltrona exclamant:

—¿Lo cotxe! ¿Lo cotxe!

—¿Potser no es aquest!

—Si que ho es, deya en Peret tot axu-
ntantse ab la tovayola.

—¿Pero esperat, que acabaré d' arre-
starte...!

—No, no. No puch esperarme. ¿Al cotxe!
cotxe!

Y surt disparat fins alcansar al cotxe del portal de Sant Antoni.

La entrada en lo vehicol fou la més original que pot calcularse. Los homes miravan ab extranyesa, y las donas, per confirmar que perteneixian al *sexo de* prorrumpiren en una rialla, que ell extranyá perque *era nou en la casa*.

—Van á festa major y están de broma pensar en Peret.

Entre indigestas y riallas que ell regateava arriba el cotxe á lloch. El hom baixa y en l'ret se dirigeix al carrer atret per una americana d' aquellas l' Escalas.

Segons costum en los balls d' any, la entrada estava plena de gent. Arriva en Peret, y al presentar la contrassenya alguns dels presents continúan las riallas que cara xiulavan en sas orelles.

—Aquest no pot entrar, que no mes mitja festa, exclama un.

—¿Que fa ball á can Mitja-galta? diu altre, y en Peret portat per un pensament fixo entra al saló, passa revista ab la mirada y ¡quánta alegría al veurer á la ballarina de Sans! Mitj temerós de rebre carbassa y, animat per la promesa que li havia fet un jove ençera, s' hi dirigit ab un salt.

La noya al fixarse en ell, al igual que què seyan al seu costat, se posá á riure y repremintse contestá ab un—Sí, senyor que li feu caurer las alas del cor.

—Es que vosté potser no 'm coneixia, diu gué en Peret. Soch lo jove que va ballar ab vosté á Sans, per la festa major.

—No ho crech, contestá ella, perque aquell no feya aquesta cara...

—Donchs vosté mateixa.

Y pensatiu y cavilós s' entorná á la ballarina, mentres comensavan ja los xicots á aixecar lo *tol-le tol-le* dirigintli diatribes de tota mena que al carrer se convertiran en tronxos, tombechs y altres projectils.

No tingué altre recurs, lo nostre protagonista, davant d' aquella manifestació que ell no comprenia, de pujar al cotxe y tornar narsen á Barcelona.

Lo primer que feu va ser entrar á la botiga per a pagar lo ral que encara debía.

—¿Ja tornas á ser aquí? li preguntá el fadri.

—¡Déixam estar, que me n' ha passat una!... Ja tenia rahó el que va dir que l' África comensava en los Pirineus.

Y mentres en Peret explicava los vicis

eris de que havia sigut objecte, lo fadri arber lo reprengué dihentli, tot sent una gran rialla y portantlo devant lo mirall:

—¡Qué has fet home! Nò ho veus que nos des portas una galta afeitada...

Al veurers al mirall en Peret, rihent d' ell mateix exclamá:

—¡Si que 'm sap greu!... ¡Y tan maca que era!

Agustí Vergés

FA UN ANY

Un dia per dar-me gust, volguí aná á festa major y com á poble millor vaig escullí 'l de *Sant Just*.

Com que hi ha per tots los gustos, vaig disfrutarhi sens mida; y aixó que, sens dir mentida portava 'ls diners molt *justos*.

Una noya, gens adusta, tot ballant mira y sonriu; li pregunto cóm se diu, y va contestarme:—*Justa*.

—¿Justeta? ¡Quina delicia!

—¿Qu' es amable! 'm contestá.

—Es favor que vosté 'm fá.

—Sí, senyor, y *justicia*.

Ara s'ols vull un favor.

—Sí, my volgués d'á 'l seu amor.

—¡Oh! ¡Ja 'l té.

—Gracias, *Justeta*.

La faig demaná al moment, nos casém ab alegría y avuy celebrém tal dia, puig fá un any *tot justament*.

Joan Plana

Un pare veu á son fill ab lo cigarro á la boca:

—¡Ay, gran pilló! ¿Desde quán fumas?

—Miri, papá: desde que jugo al billar.

EPIGRAMA

Un nen tant y tant plorá, que ja sa mare aburrida.

—¡Melehit sia, li crida,

lo pare que 't va engendrá!

L' home, fet un Belcebú,

á sa muller fort reprotxa,

y ella diu:—¡Calla panotxa!

¿Nò ho veus que no ho dich per tú?

Moncada